

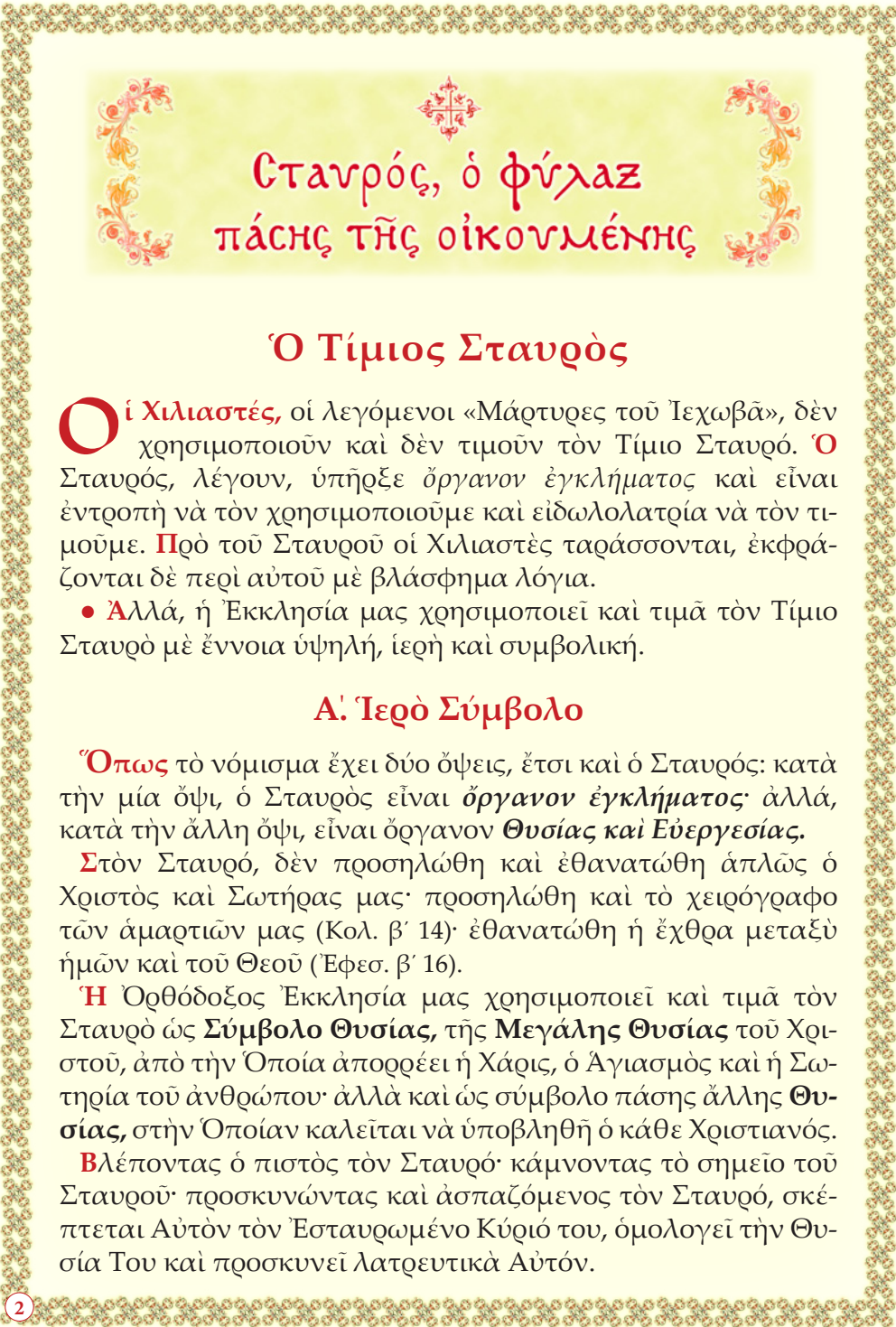
Ἀπλῆ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς Ἰερὸ Σύμβολο - Θαύματα

9

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν
Σεπτέμβριος 2014

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκονμένης

Ὁ Τίμιος Σταυρός

Οἱ **Χιλιαστές**, οἱ λεγόμενοι «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», δὲν χρησιμοποιοῦν καὶ δὲν τιμοῦν τὸν Τίμιο Σταυρό. Ὁ Σταυρός, λέγουν, ὑπῆρξε ὄργανον ἐγκλήματος καὶ εἶναι ἐντροπή νὰ τὸν χρησιμοποιοῦμε καὶ εἰδωλολατρία νὰ τὸν τιμοῦμε. Πρὸ τοῦ Σταυροῦ οἱ Χιλιαστές ταράσσονται, ἐκφράζονται δὲ περὶ αὐτοῦ μὲ βλάσφημα λόγια.

• **Ἀλλά**, ἡ Ἐκκλησία μας χρησιμοποιεῖ καὶ τιμᾷ τὸν Τίμιο Σταυρό μὲ ἔννοια ὑψηλή, ἱερῆ καὶ συμβολικῆ.

Α' Ἱερὸ Σύμβολο

Ὅπως τὸ νόμισμα ἔχει δύο ὄψεις, ἔτσι καὶ ὁ Σταυρός: κατὰ τὴν μία ὄψι, ὁ Σταυρός εἶναι ὄργανον ἐγκλήματος· ἀλλά, κατὰ τὴν ἄλλη ὄψι, εἶναι ὄργανον **Θυσίας καὶ Εὐεργεσίας**.

Στὸν Σταυρό, δὲν προσηλώθη καὶ ἐθανατώθη ἀπλῶς ὁ Χριστὸς καὶ Σωτῆρας μας· προσηλώθη καὶ τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας (Κολ. β' 14)· ἐθανατώθη ἡ ἔχθρα μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ (Ἐφεσ. β' 16).

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας χρησιμοποιεῖ καὶ τιμᾷ τὸν Σταυρό ὡς **Σύμβολο Θυσίας**, τῆς **Μεγάλης Θυσίας** τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ὅποία ἀπορρέει ἡ Χάρις, ὁ Ἁγιασμὸς καὶ ἡ Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολο πάσης ἄλλης **Θυσίας**, στὴν Ὅποίαν καλεῖται νὰ ὑποβληθῇ ὁ κάθε Χριστιανός.

Βλέποντας ὁ πιστὸς τὸν Σταυρό· κάμνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ· προσκυνώντας καὶ ἀσπαζόμενος τὸν Σταυρό, σκέπτεται Αὐτὸν τὸν Ἐσταυρωμένο Κύριό του, ὁμολογεῖ τὴν Θυσία Του καὶ προσκυνεῖ λατρευτικὰ Αὐτόν.

Ὁ Σταυρός δηλαδή δὲν τιμᾶται αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστόν. Ἄν ἐτιμᾶτο αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ἀσχέτως πρὸς τὸν Χριστό, ἡ τιμὴ του θὰ ἦταν πράγματι **εἰδωλολατρία**, ὅπως ἦταν ἡ τιμὴ τοῦ χαλκίνου ὄφews ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐζεκιου.

Τότε, οἱ Ἰσραηλιτες δὲν ἔβλεπαν τὸν χάλκινο ὄφι ὡς **μέσον**, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἔσωζε αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς δηλητηριώδεις ὄφεις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μωϋσέως· ἀλλά, ἔβλεπαν καὶ ἐθυμιάζαν τὸν ὄφι **ἀσχέτως πρὸς τὸν Θεό**, ὡς μαγικὸ πρᾶγμα ἢ εἰδωλο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἐζεκίας κατέστρεψε αὐτὸν (Δ' Βασ. ιη' 4).

Ὁ Σταυρός, χρησιμοποιούμενος καὶ τιμώμενος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἦταν καὶ εἶναι ὅπως ὁ χάλκινος ὄφεις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μωϋσέως καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐζεκιου.

Ὁ Σταυρός δὲν εἶναι εἰδωλον, ἀλλὰ **Σύμβολον**.

* * *

Ἄν οἱ Χιλιαστὲς δὲν τιμοῦν τὸν Σταυρό, ἐπειδὴ δὴθεν ὑπῆρξε **ὄργανον ἐγκλήματος**, τότε νὰ μὴν χρησιμοποιοῦν καὶ μάχαιραν, διότι καὶ ἡ μάχαιρα εἶναι ὄργανον ἐγκλήματος. **Ἀναρίθμητοι** εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν διὰ μαχαίρας.

Ἀλλὰ ἐμεῖς, θὰ ἀντιτείνουν οἱ Χιλιαστὲς, χρησιμοποιοῦμε τὴν μάχαιραν ὄχι ὡς ἐγκληματικὸ ὄργανο, ἀλλὰ γιὰ νὰ κόβουμε τὸν ἄρτον κλπ. **Εὖ** καὶ καλῶς!...

Καὶ ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χρησιμοποιοῦμε τὸν Σταυρό ὄχι ὡς ἐγκληματικὸ ὄργανο, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐνθυμούμεθα καὶ νὰ ὁμολογοῦμε τὴν **Θυσία τοῦ Κυρίου μας**, ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀντὶ ἡμῶν.

Β'. Μαρτυρίες Ἀγιογραφικὲς

Ἀναφέρουμε μερικὰ χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὰ ὁποῖα ὁ Σταυρὸς ἔχει σαφῶς συμβολικὴ ἔννοια.

* * *

α. «Ὁς οὐ λαμβάνει τὸν **σταυρὸν** αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος».

(Ματθ. ι' 38. Ἰδὲ καὶ Λουκ. ιδ' 27)

β. «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν **σταυρὸν** αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». (Ματθ. ιστ' 24. Ἰδὲ καὶ Μάρκ. η' 34· Λουκ. θ' 23)

• Διὰ τῶν λόγων τούτων ὁ Χριστὸς μας, προτοῦ ἀκόμῃ νὰ σταυρωθῆ, προβάλλει τὸν **Σταυρὸν ὡς Σύμβολον Θυσίας**.

* * *

γ. «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ **σταυρῷ** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ».

(Γαλ. στ' 14)

• Ὁ Σταυρὸς ἐδῶ δὲν σημαίνει τὸ ἐγκλημα τῶν Ἰουδαίων, ἀλλὰ τὴν **Θυσία τοῦ Χριστοῦ**. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος καυχᾶται γιὰ τὸν **Σταυρό**, καὶ μάλιστα μόνον γι' **Αὐτόν**. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, καὶ κάθε πραγματικὸς Χριστιανὸς καυχᾶται γιὰ τὸν **Σταυρό**.

* * *

δ. «Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς **ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ**, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνη αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες». (Φιλιπ. γ' 18-19)

• Καὶ ἐδῶ, ὁ **Σταυρὸς** ἔχει συμβολικὴ ἔννοια· σημαίνει τὴν **Θυσία τοῦ Χριστοῦ**. Καὶ ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιὰ συγχρόνους πρὸς αὐτὸν «**ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ**».

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἔχει ἐφαρμογὴ καὶ στοὺς σημερινοὺς Χιλιαστὲς, ὄχι μόνον διότι τὸ ἰδανικὸ τους εἶναι ἐπίγειο, ὑλιστικὸ καὶ σαρκικό, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκφράζονται ὑβριστικῶς γιὰ τὸ **Σύμβολο τῆς Θυσίας**.

Ἐπίσης, ἰσχύει καὶ γι' αὐτοὺς σήμε-
ρα, ὅτι ὁ **Σταυρὸς** εἶναι «σκάνδαλον»
(Γαλ. ε' 11)· καὶ ἀκόμῃ, ὅτι ὁ **λόγος περὶ
Σταυροῦ** εἶναι «μωρία».

(Α' Κορινθ. α' 18)

Γ'. Χρήσις καὶ θαύματα

α. «Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν λέγων· Ἄνθρωπος ἐχόμενος αὐτοῦ κατὰ τάγμα, κατὰ σημαίας, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν, παρεμβαλέτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· ἐναντίοι κύκλῳ τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου παρεμβалоῦσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ. Καὶ οἱ παρεμβάλλοντες πρῶτοι κατὰ ἀνατολάς... Οἱ δὲ Λευῖται οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν αὐτοῖς καθ' ἃ ἐνετείλατο Κύριος τῷ Μωϋσῆ... Οὕτω παρενέβαλον κατὰ τάγμα αὐτῶν καὶ οὕτως ἐξῆρον, ἕκαστος ἐχόμενος κατὰ δήμους αὐτῶν, κατ' οἴκους πατριῶν αὐτῶν».

(Αριθ. β' 1-34)

• Ὅπως βλέπουμε, στὸ κεφάλαιο β' τῶν Ἀριθμῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰσραηλιτικὸς Λαὸς στὴν ἔρημο, καὶ ὅταν ἐστρατοπέδευε καὶ ὅταν ἐβάδιζε, εἶχε τὴν ἐξῆς διάταξι:

- Τρεῖς Φυλές (Ἰούδα, Ἰσάαχαρ, Ζαβουλών), ἦσαν πρὸς ἀνατολάς·
- τρεῖς Φυλές (Ρουβὴν, Συμεών, Γάδ), ἦσαν πρὸς νότον·
- τρεῖς Φυλές (Εὐφραὶμ, Μανασσῆ, Βενιαμίν), ἦσαν πρὸς δυσμάς·
- καὶ τρεῖς Φυλές (Δάν, Ἀσήρ, Νεφθαλί), ἦσαν πρὸς βορρᾶν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ διατεταγμένες Φυλές ἐσχημάτιζαν Σταυρό.

Ὅπως βλέπουμε καὶ στὸ γ' κεφάλαιο τῶν Ἀριθμῶν, ἀκόμη καὶ οἱ Λευῖτες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὴν Ἱερατικὴ Φυλὴ, ἦσαν διατεταγμένοι μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἐσχημάτιζαν Σταυρό.

Ἔτσι, οἱ Δώδεκα Φυλές ἐσχημάτιζαν **μεγάλο Σταυρὸ** καὶ οἱ Λευῖται ἐσχημάτιζαν **μικρότερο Σταυρὸ** ἐντὸς τοῦ πρώτου.

Στὸ κέντρο τῶν δύο Σταυρῶν ἦταν ἡ **Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου**.

Δηλαδή, οἱ Ἰσραηλιτὲς ἦσαν διατεταγμένοι πάντοτε σὲ σχηματισμὸ **Σταυροῦ**, σὲ **σταυροειδῆ φάλαγγα**, πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐχθρῶν καὶ διαφύλαξιν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου.

* * *

β. «Καὶ ἐξελθὼν (ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ) παρετάξατο τῷ Ἀμαλήκ. Καὶ Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν καὶ ὄρι ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν κο-

ρυφήν τοῦ βουνοῦ. Καὶ ἐγένετο ὅταν ἐπῆρε Μωϋσῆς τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἰσραὴλ· ὅταν δὲ καθῆκε τὰς χεῖρας, κατίσχυεν Ἀμαλῆκ. Αἱ δὲ χεῖρες Μωϋσῆ βαρεῖαι· καὶ λαβόντες λίθον ὑπέθηκαν ὑπ' αὐτόν, καὶ ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ, καὶ Ἀαρὼν καὶ Ὡρ ἐστήριζον τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐντεῦθεν εἰς καὶ ἐντεῦθεν εἰς. Καὶ ἐγένοντο αἱ χεῖρες Μωϋσῆ ἐστηριγμέναι ἕως δυσμῶν ἡλίου. Καὶ ἐτρέψατο Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλῆκ καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ

ἐν φόνῳ μαχαίρας».

(Ἐξόδ. ιζ' 10-13)

- **Ἐδῶ** περιγράφεται παραδοξότατο περιστατικό!...

Ὁ Μωϋσῆς στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ ὑψώνει τὰ χέρια του καὶ ἐκτείνει αὐτά, ὀριζοντίως. **Καὶ** ὅσο κρατεῖ τὰ χέρια του σταυροειδῶς στήν θέσι αὐτή, νικοῦν οἱ Ἰσραηλιῖτες. **Ὅταν** δὲ κατεβάζῃ τὰ χέρια του, νικοῦν οἱ Ἀμαληκίτες. **Τότε**, ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Ὡρ λαμβάνουν θέσι ἐκατέρωθεν τοῦ Μωϋσέως καὶ ὑποβαστάζουν τὰ χέρια του μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὅποτε οἱ Ἀμαληκίτες κατατροπώνονται.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ παραδοξότατο αὐτὸ περιστατικὸ γίνεται ἀμέσως κατανοητό: ἐκ τοῦ βουνοῦ ἐκείνου, ὅπου ὕψωνε ὁ Μωϋσῆς τὰ χέρια του σταυροειδῶς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, μεταφερόμεθα ἀμέσως στὸν **λόφο τοῦ Γολγοθᾶ**. **Ὑψώνοντας** καὶ ἐκτείνοντας τὰ χέρια του ὁ Μωϋσῆς ἐσχημάτιζε μὲ τὸ σῶμα του τὸν τύπο τοῦ **Σταυροῦ**. **Ὁ Σταυρὸς** ἦταν καὶ εἶναι ὄπλον ἀήττητον κατὰ ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

* * *

γ. «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ποιήσον σεαυτῷ ὄφιν καὶ θες αὐτὸν ἐπὶ σημείου (ἐπὶ ξύλου, κατὰ τὸ Ἑβραϊκόν), καὶ ἔσται ἐὰν δάκῃ ὄφεις ἄνθρωπον, πᾶς ὁ δεδηγμένος ἰδὼν αὐτὸν ζήσεται. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς ὄφιν χαλκοῦν καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ σημείου (ἐπὶ ξύλου, κατὰ τὸ Ἑβραϊκόν), καὶ ἐγένετο ὅταν ἔδακνεν ὄφεις ἄνθρωπον, καὶ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν καὶ ἔζη».

(Αριθμ. κα' 8-9)

- **Τὸ** «σημεῖον» ἢ «ξύλον», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν χάλκινο ὄφι πρὸς ἐνατένισιν καὶ σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς θανατηφόρους ὄφεις τῆς ἐρήμου, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ (Ἰωάν. γ' 14),

ἦταν τύπος τοῦ **Σταυροῦ**.

Διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ ἡ σωτηρία ἀπὸ τοὺς νοητοὺς ὄφεις, τοὺς δαίμονες. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δαίμονες φρίττουν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ **Σταυροῦ**.

* * *

δ. «Κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους Αὐτόν. Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν». (Ψαλμ. ρβ' [ργ'] 11-12)

• **Μὲ** τὶς φράσεις: «τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς» καὶ «ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν», ὁ Ψαλμωδὸς σύρει **δύο νοητὲς γραμμές**, μία **κάθετη** καὶ μία **ὀριζόντια**, καὶ ἔτσι σχηματίζει νοητῶς **Σταυρόν**.

Διὰ μέσου τοῦ Σταυροῦ ἡ κραταίωσις τοῦ ἐλέους καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἀνομιῶν μας.

* * *

ε. «Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Δίελθε μέσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ δὸς τὸ σημεῖον ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν ἀνδρῶν τῶν καταστεναζόντων καὶ τῶν κατοδυνωμένων ἐπὶ πάσαις ταῖς ἀνομίαις ταῖς γινομέναις ἐν μέσῳ αὐτῆς». (Ἰεζ. θ' 4)

• **Ἐν** ὄψει τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ Θεὸς εἶπε: τὰ μέτωπα τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐθλίβοντο γιὰ τὶς ἀνομίες τῆς πόλεως, **νὰ σφραγισθοῦν μὲ τὸ «σημεῖον»**, ὥστε νὰ διαφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπερχομένη καταστροφή.

Ἀντὶ τῆς λέξεως «σημεῖον», τὸ ἐβραϊκὸ κείμενο ἔχει τὴν λέξι «ταῦ», ἡ ὁποία εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ γράμματος **τ**, τελευταίου γράμματος στὸ ἐβραϊκὸ ἀλφάβητο. **Τὸ γράμμα τοῦτο στὴν ἀρχαία ἐβραϊκὴ γραφὴ εἶχε τὸ σχῆμα σταυροῦ (†)**.

Πρβλ. τὸ Ἑλληνικὸν **Τ** καὶ τὸ Λατινικὸν **t**.

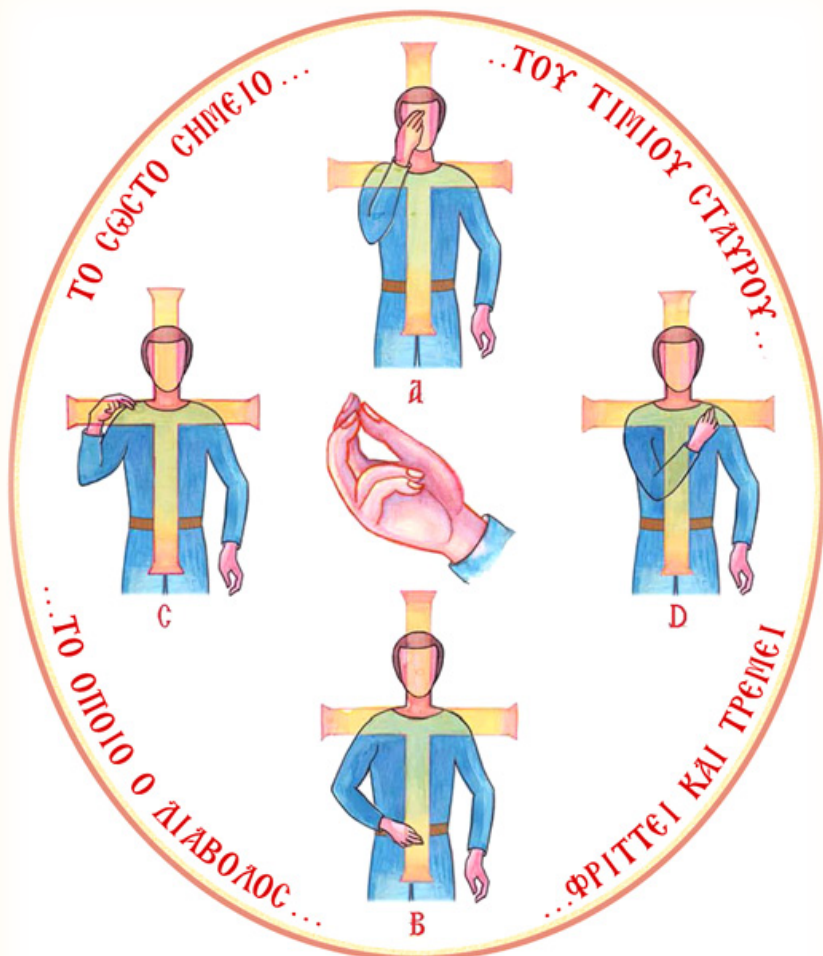
Δηλαδὴ ὁ Θεὸς εἶπε, ὅτι τὰ μέτωπα τῶν εὐσεβῶν θὰ πρέπει νὰ σφραγισθοῦν μὲ τὸ σημεῖο τοῦ **Σταυροῦ!**...

Ὡς φαίνεται, τὸ **σταυροειδὲς γράμμα** τῆς ἀρχαίας ἐβραϊκῆς γραφῆς εἶχε ἀποκτήσει μυστικὴ καὶ συμβολικὴ σημασία· γι' αὐτὸ, στὴν ἑλληνικὴ μετάφρασι ἀπεδόθη τοῦτο μὲ τὴν λέξι «σημεῖον».

Ἦδη λοιπόν, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τὸν **Σταυρὸ ὡς σημεῖον σωτηρίας τῶν πιστῶν**. (Πρβλ. Ματθ. κδ' 30· Ἀποκ. ζ' 3-4· θ' 4)

Δ! Προσοχή στο σημεῖο τοῦ Σταυροῦ!

Σταυρωνόμαστε εἰς τὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος,
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
(ένωμένα τὰ τρία πρῶτα δάκτυλα),
γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ σταυρώθηκε γιὰ μᾶς
καὶ εἶχε δύο φύσεις, θεία καὶ ἀνθρώπινη
(ένωμένα τὰ δύο τελευταῖα δάκτυλα).

Ε' Αγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: «Αὐτὸ σημαίνει ὁ Σταυρός!»

«...Καὶ ἐσὺ νὰ σμίγῃς τὰ τρία σου δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρός...

1. **Β**άνεις τὴν χεῖρα σου εἰς τὴν κεφαλὴν σου... καὶ λέγεις:

Καθὼς οἱ Ἄγγελοι δοξάζουσι τὴν Ἁγίαν Τριάδα εἰς τὸν οὐρανόν, ἔτσι καὶ ἐγὼ ὡς δοῦλος δοξάζω καὶ προσκυνῶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα· καὶ καθὼς τὰ δάκτυλα εἶναι τρία, εἶναι ξεχωριστά, εἶναι καὶ μαζί, ἔτσι καὶ ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι τρία Πρόσωπα, ἀλλ' εἷς Θεός...

2. **Κ**ατεβάζων τὸ χέρι σου εἰς τὴν κοιλίαν σου, νὰ λέγῃς:

Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, Κύριέ μου, ὅτι κατεδέχθης καὶ ἐσαρκώθης εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου διὰ τὰς ἁμαρτίας μας...

3. **Τ**ὸ βάζεις πάλιν εἰς τὸν δεξιόν σου ὦμον καὶ λέγεις:

Σὲ παρακαλῶ, Θεέ μου, νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ νὰ μὲ βάλῃς εἰς τὰ δεξιὰ Σου μὲ τοὺς δικαίους...

4. **Β**άνοντάς το πάλιν εἰς τὸν ἀριστερόν ὦμον, λέγεις:

Σὲ παρακαλῶ, Κύριέ μου, μὴ μὲ βάλῃς εἰς τὰ ἀριστερὰ μὲ τοὺς ἁμαρτωλούς...

5. **Ἐ**πειτα, κύπτοντας κάτω εἰς τὴν γῆν:

Σὲ δοξάζω, Θεέ μου, Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, ὅτι καθὼς ἐβάλθηκες εἰς τὸν τάφον, ἔτσι θὰ βαλθῶ καὶ ἐγώ...

6. **Κ**αὶ ὅταν σηκῶνεσαι ὀρθός, φανερώ- νεις τὴν Ἀνάστασιν καὶ λέγεις:

Σὲ δοξάζω καὶ Σὲ προσκυνῶ, Κύριέ μου, ὅτι ἀνέστης ἐκ νεκρῶν διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃς ζωὴν αἰώνιον...».

Ζ'. Σύγχρονες μας Μαρτυρίες

Ἡ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ* Ἕνα θαυμαστὸ γεγονός

«Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε,
σῶσον ἡμᾶς τῆ δυνάμει σου»

Σαρακοστή τοῦ 2008... Στὴν εὐλογημένη Πατρίδα μας ὑπάρχουν ἀκόμη -ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσοι- ἅγιοι ἀνώνυμοι Ἀσκητές, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀπόμακρες τοποθεσίες καὶ σὲ ἀπρόσιτα βουνά, ὅπως καὶ οἱ παλαιοὶ Ἀσκητές, ζοῦν μόνον μὲ τὸν Θεό, προσευχόμενοι γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. **Ω** προσφορὰ ἀνεκτίμητη, πὺ παρατείνει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς!...

Ένας ἀπὸ αὐτοὺς, παρ' ὅτι μορφωμένος καὶ ἐπιτυχημένος στὴν ἐπαγγελματικὴ του σταδιοδρομία, πόθησε τὸ «μέλι» τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς οὐσιαστικῆς ἀγαπητικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό. **Έ**γινε Μοναχὸς καὶ ἀσκητεῦει ἐπάνω σ' ἓνα βουνὸ τῆς Πατρίδος μας, ὅπου καὶ παλαιότερα ὑπῆρχαν Ἀσκητήρια. **Ο** μοναδικὸς ἄνθρωπος πὺ κατὰ καιροὺς τὸν βλέπει, εἶναι ἓνας πνευματικὸς τοῦ ἀδελφός, ὁ ὁποῖος τοῦ πηγαίνει τὸ παξιμάδι του. **Σ'** αὐτὸν ἀφηγήθηκε μετὰ δακρῦν ὁ σεβαστὸς αὐτὸς Ἀσκητῆς τοῦ 21ου αἰῶνος τὸ γεγονός πὺ τοῦ συνέβη.

* * *

Στὶς ἀρχὲς τῆς φετεινῆς Σαρακοστῆς (2009), θέλησε ν' ἀνέβει σὲ μιὰ ψηλότερη κορυφὴ γιὰ νὰ ἡσυχάσει, ὅπου παλαιότερα ἀσκήτετε κάποιος ἄλλος καὶ ὅπου ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σπηλιὰ κι ἓνας μεγάλος ξύλινος Σταυρὸς μπηγμένος στὸ ἔδαφος, ἡ θέα τοῦ ὁποῖου τὸν ὀδηγοῦσε στὴν ἀνάβασί του.

Τὸ ἔδαφος ὅμως ἦταν ἐξαιρετικὰ βραχῶδες καὶ σκαρφάλωνε μὲ μεγάλη δυσκολία. **Γιὰ** μιὰ στιγμὴ κατάλαβε ὅτι βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο. **Γ**λιστροῦσε... **Οἱ** πέτρες, στὶς ὁποῖες εἶχε πατήσει πρὶν λίγο, εἶχαν κυλίσει κάτω καὶ δὲν μπορούσε πλέον οὔτε νὰ προχωρήσει οὔτε ὅμως καὶ νὰ ἐπιστρέψει! **Α**πὸ κάτω ἔχασκε γκρεμὸς ἑκατοντάδων μέτρων! **Γ**ατζωμένος καθὼς ἦταν σὲ κάποια βράχια, ἄρχισαν νὰ κουράζονται τὰ χέρια του. **Σὲ** λίγο θὰ κατρακυλοῦσε στὸ χάος, τὸ ὁποῖο κατέληγε στὴν θάλασσα!

Σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ στιγμὴ δάκρυσε καὶ σήκωσε τὰ μάτια του ψηλά... **Σ**τὸ ἐπίπεδο ποὺ ἤθελε νὰ φθάσει καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν ψηλότερα ἀπ' αὐτὸν ἀρκετὲς δεκάδες μέτρα, εἶδε τὸν Σταυρὸ ποὺ δέσποζε. **Τ**ότε φώναξε μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του: «**Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε, σῶσον με τῆ δυνάμει Σου!**»

Αὐτὸ ἦταν!... Μιὰ ἀόρατη δύναμι χωρὶς νὰ τὸ καλοκαταλάβει, τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔφερε ἐπάνω στὸ πλάτωμα ποὺ ἦταν ὁ Σταυρός!... Ἐκεῖ ἐπὶ ὥρα ἔκλαιγε μπροστὰ στὸν Σταυρὸ ἀπὸ συγκίνηση κι εὐγνωμοσύνη... Ὅλη δὲ τὴν νύχτα αὐτὴ ποὺ ἦρθε, τὴν πέρασε γονατιστὸς μπροστὰ Του μὲ ἀλησμόνητη κατάνυξη καὶ δάκρυα...

* * *

Ἄν γνωρίζαμε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Κυρίου μας, πόσο θὰ χρησιμοποιοῦσαμε τὸ Θεϊκὸ αὐτὸ ὄπλο, ποὺ τρέμουν οἱ δαίμονες!...

Οἱ παλαιοὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἄμεσοι πρόγονοί μας, οἱ μπότερες, οἱ γιαγιάδες μας, τὸ ἔξεραν. **Π**ονοῦσε κάποιος;... **Φ**οβόταν κάποιος;... **Ἐ**παιρναν λαδάκι ἀπ' τὸ καντηλάκι τους, σταύρωναν τὸ πονεμένο μέρος καὶ ἡ Θεία βοήθεια ἐρχόταν ἀμέσως. **Κ**άθε πιστὴ μπότερα ἢ γιαγιά ἦταν κι ἓνας ἄμισθος γιατρός με τὴν Χάρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. **Ἄ**ς τὶς μιμηθοῦμε... **Ἀ**μὴν!

(*) Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ.20-22, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Σταυρὸς ὀλόλαμπρος τοῦ φώτιζε τὸν δρόμο!*

Συνέβη σὴν Ἱερὰ Μονὴ Σταυροβουνίου τῆς Κύπρου, τὴν ὁποία, ὡς γνωστόν, ἴδρυσε ἡ Ἁγία Ἑλένη κατὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅταν λόγῳ θαλασσοταραχῆς ἐστάθμευσε σὴν Κύπρο τὸ 329 μ.Χ. **Τ**ὴν ἐπροόκησε δὲ μὲ τεμάχιο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, τὸν Ὅποιον ἀνεῦρε ἐρευνώντας σὴν περιοχὴ τοῦ Γολγοθᾶ...

* * *

Πρὶν μερικὲς δεκαετίες, συγκεκριμένα παραμονὴ Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ 1956, ὁ Γέροντας τῆς

Μονῆς, ἐνῶ βρισκόταν σ' ἓνα Μετόχι στους πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ἔστειλε ἓναν ὑποτακτικό του Ἱερέα γιὰ νὰ λειτουργήσει ἐπάνω στὴν Μονή, ἐνῶ πλέον εἶχε βραδυάσει καὶ προμηνυόταν θύελλα... Ὁ καιρὸς εἶχε ἀγριέψει...

Ὅταν πῆρε τὴν ἐντολὴ ὁ ὑποτακτικός, στὴν ἀρχὴ ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχία του:

- Πῶς θὰ ἀνέβω τὸ βουνό, Γέροντα;... Ἔρχεται πολλὴ βροχὴ καὶ σὲ λίγο θὰ βραδυάσει!...

- Πήγαινε, εὐλογημένε καὶ μὴ φοβᾶσαι!... Κάνε ὑπακοὴ καὶ ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσει...

Χωρὶς ἄλλο λόγο, ὁ χαριτωμένος αὐτὸς Ἱερομόναχος ἔκανε τὸν Σταυρό του, πῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντά του καὶ ξεκίνησε... Πέφτοντας ὅμως τὸ σκοτάδι, ἔχασε τὸν δρόμο... Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ καιρὸς φαινόταν ἀπειλητικώτερος... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεσποῦσε ἡ καταγίδα... Τί νὰ κάνει μόνος κι ἔρημος μὲς στὴν νύχτα;...

Σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ φώναξε:

- Τίμέ μου Σταυρέ, δι' εὐχῶν τοῦ Γέροντά μου, βοήθει μοι!...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσει τὴν ἐπίκληση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἐμφανίστηκε μπροστά του ὀλοφώτεινος, μὲ Θεῖο ὑπερουράνιο Φῶς ὁ Τίμιος Σταυρὸς, φωτίζοντάς τον νὰ βρῆ τὸν δρόμο!... Μὰ καὶ τὸν συνώδευσε, προπορευόμενος, μέχρι ποῦ ἔφθασε στὴν πύλη τῆς Μονῆς!... Μόλις μπῆκε στὸ Μοναστήρι, ξέσπασε μιὰ φοβερὴ καταγίδα, λὲς κι ἀνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ!...

* * *

Ἄλλο ἓνα θαυμαστὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο φανερώνει τὴν Δύναμη καὶ τὴν Προστασία ποῦ παρέχει ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας σ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπακούουν στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Σταυρωθέντος Σωτῆρος μας Χριστοῦ καὶ πιστεύουν στὴν ἀκατάλυτη δύναμή Του...

(*) Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ.20-22, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

● Ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφίδνες Ἀττικῆς. ● Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ † Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. ● Διανέμεται δωρεάν.